

opusdei.org

Zagrliti svijet molitvom: Psalam 2

Uzimanje u obzir božanskog sinovstva – biti djeca Božja u Kristu kroz krštenje – čini temelj cjelokupne duhovnosti Opusa Dei. Dijelimo neka razmišljanja nadahnutu Psalmom 2, molitvom koju je sveti Josemaría želio da Djelo moli i meditira utorkom kako bi potaknulo ovaj sinovski duh.

11.01.2024.

U Jeruzalemu se ne govori ni o čemu drugome, makar i šapatom, tihim

glasom, da se ne izazove sumnja vjerskih vlasti. Ali to je nepobitna činjenica i svi su je vidjeli: taj čovjek paraliziran od rođenja, koji je godinama tražio milostinju na vratima Hrama zvanog Lijepa, ušao je na svojim nogama, skačući i poskakujući, slaveći Boga i u pratnji dva ribara iz Galileje, sljedbenika Nazarećanina (usp. Dj 3,1-10). Učenike, Petra i Ivana, nakon čudesnog ozdravljenja uhitili su poglavari hramske straže i saduceji. Rečeno je da su oslobođeni nakon što su ih podvrgli kratkom suđenju i zabranili im da izgovore ijednu riječ ili podučavaju u ime Isusovo (usp. Dj 4,1-21).

Prema Djelima apostolskim, čim su izašli iz zatvora, Petar i Ivan susreli su se s braćom i ispričali im sve što se dogodilo. „Kad su oni to čuli, jednodušno podigoše glas k Bogu i rekoše: »Gospodine, ti si stvorio nebo i zemlju i more i sve što je u njima! Ti

si na usta oca našega, sluge svoga Davida, po Duhu Svetom rekao: Zašto se bune narodi, zašto puci ludosti snuju? Ustaju kraljevi zemaljski, Knezovi se rôtê protiv Gospodina i protiv Pomazanika njegova. Rôtê se, uistinu, u ovome gradu na svetog Slugu tvoga Isusa, kog pomaza, rôtê se Herod i Poncije Pilat zajedno s narodima i pucima izraelskim da učine što tvoja ruka i tvoja volja predodredi da se zbude. I evo sada, Gospodine, promotri prijetnje njihove i daj slugama svojim sa svom smjelošću navješćivati riječ tvoju! Pruži ruku svoju da bude ozdravljenja, znamenja i čudesa po imenu svetoga Sluge tvoga Isusa.« (Dj 4, 24-30).).

Prvi kršćani ne samo da su molili zajedno i nisu klonuli duhom, nego su i ispovijedali Boga kao stvoritelja. Oni vide ispunjenje Svetoga pisma ne samo u Kristovu životu, nego i u životu prve zajednice, koja je trpjela

prijetnje baš kao što je Isus i očekivao. I daleko od toga da su obeshrabreni, vjeruju da Bog izvlači dobro iz ovih situacija.

Crkva u nastajanju rasla je kroz apostolsko propovijedanje i od prvog trenutka imala je univerzalni karakter. Ali paralelno s krštenjima i obraćenjima javljaju se i poteškoće. „Usprkos progonima koje trpi zbog Isusa, zajednica ne samo da se ne boji i ne dijeli, nego ostaje duboko ujedinjena u molitvi, kao jedna osoba, da zaziva Gospodina“ [1]. Prvobitna kršćanska zajednica ne boji se vanjskih prijetnji, budući da ima na umu kraj svoga Učitelja i kako je nakon križa uslijedilo uskrsnuće. Samo molite da možete s potpunom slobodom naviještati Božju riječ: „Molite da ne izgubite hrabrost vjere, hrabrost naviještanja vjere“ [2].

Temelj svega

U molitvi ovih učenika prisutan je Psalam 2, koji se u hebrejskoj tradiciji čita kao skup s Psalmom 1 i zajedno s njim sastavljaju predgovor preostalih 148 psalama. On predstavlja jedan od takozvanih kraljevskih ili mesijanskih psalama, kao što su Psalam 45, Psalam 89 i Psalam 110. Među njima je Psalam 2 karakteriziran jer, u skladu s Gospodinovim obećanjem Davidu – „Bit ću mu otac i on će mi biti sin“ (2 Sam 7,14) – proglašava ovu jedinstvenu povlasticu Davidove dinastije: u trenutku primanja pomazanja u Jeruzalemu novoga kralja Bog usvaja kao svog sina. Ovo kraljevo sinovstvo u potpunosti se ostvaruje u Isusu, kralju Izraela, Sinu Davidovu i jedinorođenom Sinu Božjem. Zbog toga se u Novom zavjetu navodi do sedam puta (usp. Lk 3,22; Dj 4,25-26; 13,33; Heb 1,5; 5,5; Otk 2,27; 19: 15) . Ovaj tekst, koji je tješio prve kršćane, i dalje prati Crkvu. To je molitva koja nas potiče

na povjerenje u Božju snagu i čini da ohrabrujuća izjava odzvanja u našim ušima: „Ti si sin moj, danas te rodih“ (Psalam 2, stih 7).

Razmatranje božanskog sinovstva – sinovskog posvojenja u kojemu je Krist svakog krštenika učinio sudionikom kroz milost – čini temelj cjelokupne duhovnosti Opusa Dei [3]. Tako je Bog dao da to shvati sveti Josemaría 16. listopada 1931. [4], kada je bio na ulici, išao s jedne točke na drugu u gradu u tramvaju i dok je obavljao rutinsku radnju poput čitanja novina: „Najintenzivniju molitvu (...) imao sam vozeći se tramvajem i zatim lutajući ulicama Madrida, razmišljajući o toj prekrasnoj stvarnosti: Bog je moj Otac. Znam da je, a da to nije mogao izbjeći, ponavljao: Abba, Pater! Pretpostavljam da bi me smatrali ludim” [5]. A u meditaciji 1954. komentirao je: „To je možda najuzvišenija molitva koju mi je Bog

dao. To je bilo podrijetlo božanskog sinovstva koje doživljavamo u Opusu Dei” [6].

Godinama kasnije, otvarajući svoje srce u Božjoj prisutnosti, prisjetio se tog prizora, pokazujući da je sjećanje ostalo vrlo živo: „Kad mi je Gospodin zadao te udarce, oko trideset i prve godine, nisam to razumio. I odjednom, usred te velike gorčine, te riječi. Ti si moj sin, ti si Krist.

A ja sam samo znao ponavljati: Abba, pater!; Abba, pater! Abba!, Abba!, Abba!” [7].

Nedugo nakon tog 16. listopada 1931., kako bi potaknuo ovaj sinovski duh, naš je Otac osigurao svojoj duhovnoj djeci da recitiraju drugi psalam svakog utorka i da pokušaju zastati i razmišljati o ovom tekstu u svojoj popodnevnoj molitvi tog dana. Isprva je čak razmišljao da to bude himna Djela i učinjeni su različiti naponi da se tekst uglazbi, iako je na

kraju odbio tu ideju [8]. Objašnjenje ovog običaja nalazimo u cirkularnom pismu koje je napisao članovima Djela na kraju Španjolskog građanskog rata, 24. ožujka 1939.: „Svakog utorka, nakon zazivanja svog svetog anđela čuvara s molbom da ga pratite u njegovoj molitvi, poljubite krunicu, u znak ljubavi prema Gospi i u znak da je molitva naše najučinkovitije oružje. A onda recitirajte psalam broj 2, na latinskom. Savjetujem vam da, koristeći španjolski prijevod, koristite taj tekst za svoju meditaciju u utorak poslijepodne. I dobro ćete razumjeti, nakon molitve, zašto je to vapaj koji činimo da odjekne na zemlji i uzdigne se na nebo prije početka naših velikih bitaka i uvijek” [9].

Nema mjesta obeshrabrenju

Kao i sve što nosi pečat božanskog, Djelo je svoje prve korake učinilo u nepovoljnim okolnostima. Rođenje

Opusa Dei koincidira s teškim trenucima u povijesti čovječanstva: 1928. godine prošlo je desetljeće od završetka Prvog svjetskog rata, na Zapadu je prijetila snažna gospodarska kriza, a početni europski totalitarizmi najavili su uznemirujuću panoramu koja će dovesti do globalnog ratnog sukoba s još katastrofalnijim posljedicama. Situacija u Španjolskoj nije bila ništa bolja: politički režim je bio nestabilan, a ekonomska i socijalna situacija za većinu stanovništva nesigurna.

U meditaciji koju je Otac propovijedao prošlog 14. veljače u Rimu, razmatrao je ove činjenice i, spuštajući se na konkretne okolnosti svake od njih, ohrabrio nas je: „Sadašnja situacija je također teška. Uvijek će biti poteškoća, u apostolskom radu ili osobnih, ali ne trebamo se bojati, a još manje obeshrabriti ili izgubiti mir, ni pred

teškoćama u Djelu, ni pred onima s kojima se svatko od nas susreće u osobnom životu, u apostolskom radu ili u našem poslu” [10].

„Put kršćanina, kao ni bilo kojeg čovjeka, nije lak”, napisao je sveti Josemaría. I dodao: „Svakako, u određenim trenucima, čini se da se sve ostvaruje prema našim prognozama; ali to obično traje samo kratko vrijeme. Živjeti znači suočavati se s poteškoćama, osjećati radosti i tuge u srcu; i u ovoj kovačnici čovjek može steći snagu, strpljivost, velikodušnost, spokoj” [11].

Svijet u nasljeđe

„U molitvi Psaltira svijet je uvijek prisutan» [12]. Cjelokupna povijest čovjeka i putovanje svake biografije, sa svojim usponima i padovima, pronalaze svoj otkucaj u ovoj mudroj knjizi. Psalmi „otvaraju obzor Božjem pogledu na povijest” [13].

Svakog utorka, dok recitiramo ovaj biblijski tekst, možemo razmotriti ono što stoji u stihu 8: „Zatraži samo, i dat ću ti pûke u baštinu, i u posjed krajeve zemaljske.” Svijet imamo kao nasljedstvo. Zato ništa što se u njemu događa ne može biti strano našem srcu: „Čovjek ili društvo koji ne reagira na nevolje i nepravde i koji se ne trude ublažiti ih, nije čovjek ni društvo po mjeri ljubavi Srca Kristova” [14].

Otac nas često poziva da osjetimo blizinu svega što se događa, osobito kada čujemo o bolnim događajima kao što su ratovi, epidemije ili katastrofe: „Sve je naše, sve je naše. I to nas ne tjera na malodušnost, nego na molitvu, da pojačamo svoje jedinstvo s Gospodinom, da pojačamo i želju za dušama, da se popravimo, da molimo... I uvijek, s radošću, ne gubeći nadu, znajući da ćemo uvijek imati veliko oružje molitve. Veliko oružje rada

pretvoreno u molitvu. Veliko oružje *Deus nobiscum*, jer Bog je uvijek s nama” [15].

U životu svetog Josemarije nalazimo primjer. Oni koji su živjeli s njim sjećaju se da je, kada bi vidio vijest ili dobio informaciju o prirodnoj katastrofi, bio ganut i molio Boga za pogođene ljude. Također je bio sposoban radovati se i veseliti s ljudskim napretkom i tehničkim napretkom svog vremena. Pa, ne činimo samo nesreću svojom, nego i sve dobre stvari na svijetu.

* * *

Molitva prvih učenika je uzor kada se radi o suočavanju s neuspjesima ili nerazumijevanjem. „I mi – potaknuo nas je Benedikt XVI. – moramo znati dovesti događaje iz svakodnevnog života u svoju molitvu, tražiti njihovo duboko značenje. I poput prve kršćanske zajednice, i mi, dopuštajući da nas

obasja Božja riječ, kroz meditaciju Svetoga pisma, možemo naučiti vidjeti da je Bog prisutan u našim životima, prisutan također i upravo u teškim trenucima, i da je sve – čak i neshvatljive stvari – dio višeg plana ljubavi u kojem je konačna pobjeda nad zlom, nad grijehom i nad smrću uistinu ona dobra, milosti, života, Boga [16].

Pred onima koji žele zataškati Kristov navještaj ili pred vlastitom ograničenošću, odgovor je pouzdanje u Boga koji nas ispunjava nadom i tjera da gledamo na svijet s dubokim optimizmom, znajući da je on uvijek uz nas: „Ta ja kralja svog postavih nad Sionom, svojom svetom gorom“ (Ps 2,6). Zato ova molitva završava pozivom na blaženstvo, na sreću: „Blago onima koji se u njega uzdaju“, što ima odjeka i u ovoj točki Puta: „Uzdaj se uvijek u Boga svoga. – On ne gubi bitke“ [17].

[1] Benedikt XVI., audijencija, 18. travnja 2012.

[2] Ibid.

[3] Usp. Susret s Kristom, kritičko-povijesno izdanje priredio Antonio Aranda, Rialp, 2013., n. 64b, str. 411.

[4] Usp.: Intimne bilješke, 16. listopada 1931., br. 334.

[5] Sv. Josemaria, Naputak, V-1935/14-IX-1950, br. 22, bilješka 28.

[6] Sv. Josemaria, Meditacija, 15. travnja 1954.

[7] Sv. Josemaria, Meditacija, 28. travnja 1963. (citirano u F. Ocariz, Priroda, milost i slava, str. 180).

[8] J. L. González Gullón, DYA. Akademija i rezidencija u povijesti Opusa Dei (1933.-1939.), Rialp, 2016., fusnota br. 1590.

[9] Sv. Josemaria, pismo, 24. ožujka 1939.

[10] Od Oca, Meditacija, 14.2.2023.

[11] Prijatelji Božji, 77.

[12] papa Franjo, audijencija, 21.10.2020.

[13] Ibid.

[14] Susret s Kristom, n. 167.

[15] Sv. Josemaria, Meditacija, 14.2.2023.

[16] Benedikt XVI., audijencija, 18. travnja 2012.

[17] Put, n. 733.

María Candela

pdf | document generated
automatically from [https://opusdei.org/
hr-hr/article/zagrliti-svijet-molitvom-
psalam-2/](https://opusdei.org/hr-hr/article/zagrliti-svijet-molitvom-psalam-2/) (27.03.2025.)